

de i Forveien kunne beregne — idet man vent-
ter at kunne give dem kontante Penge —
hvad de faae, medens det er Laantagerne over-
ordentlig vanskeligt i Forveien at beregne,
hvad Kursen vil være paa de Kreditforeningers
Obligationer, som de modtage af disse Insti-
tutioner. — At Banken naturligvis — og
det skal jeg henvende til det ærede Medlem
for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) —
ikke kan laane ud til samme Rente, som Kre-
ditforeningerne kunne gjøre det, tror jeg ligger i
Sagens Natur, man kan naturligvis ikke give
100 Rd. for samme Rente, som der gives,
naar der faktisk kun ydes nogle og 80 Rd.
Med Hensyn til det, der er udtalt om, at man
kunde jo vente med at give Landmandsbanken
de Begunstigelser, som i Lovudkastet ere fore-
slaaede, indtil den har staaet sin Prøve, tror
jeg, det er tilstrækkelig godtgjort af de to sidste
ærede Talere, at det kan der fornuftig-
vis ikke være Tale om. Betingelsen for, at
Banken overhovedet kan gjøre nogen Prøve
som Hypothekbank, er, at dette Lovforslag bli-
ver til Lov. Nu er Spørgsmaalet altsaa,
om de Begunstigelser, som her kræves, i og
for sig kunne siges at være utilbørlige. Jeg
maa tilstaa, at, saaledes som jeg opfatter For-
holdet, forekommer det mig, at man aldeles
ikke kan sige dette, men at man tværtimod
med langt større Feie kan paastaa, som den
sidste ærede Taler sagde, at, naar man ikke
vil give Landmandsbanken som Hypothekbank
— og Andet er der jo ikke Tale om — de
samme Rettigheder, som man har givet Kredit-
foreningerne, saa er det i Grunden en Ubil-
lighed. Alle de Bestemmelser, som her staa,
findes i de gamle Bestemmelser om Kredit-
foreningerne undtagen en væsentlig Bestem-
melse, som her ikke er kommen frem, nemlig
at offentlige og Umyndiges Midler kunne an-
bringes i de paagældende Papirer, hvilket alt-
saa efter Lovforslaget bliver en særegen Be-
gunstiggelse for disse Foreninger. Alt det Dv-
rige er vel kjendt, vi have drøftet det mange
Gange, og det findes optaget i de forskjellige
Love, som vedrøre Kreditforeninger. Derfor
kan jeg ogsaa henvise til, hvad der til forskjel-
lige Tider er foregaaet med Hensyn til hver
enkelt af disse Bestemmelser. Naar det ærede

Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds sandt,
at Bestemmelsen i § 2, Nr. 12, var uheldig,
saa skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at
det jo netop er den Form, om hvilken man
blev enig her i Thinget i 1865—66, da vi
sidst forhandlede dette Forhold med Hensyn til
Kreditforeninger; Bestemmelsen her er kun et
Afstryk af den tilsvarende Bestemmelse i Loven
af 9de Februar 1866. Hvis man for Dv-
rigt finder, at Bestemmelsen ikke er heldig
netop under denne Form, er det jo Noget,
der ikke er af afgjørende Betydning. Men,
naar det ærede Medlem dertil knyttede for-
skjellige Bemærkninger om, at det overhove-
det var uheldigt, at Staten havde nogen
Indflydelse paa dette Forhold, og at
den kunde ansætte en Kommissarius ved Ban-
ken, idet Staten derved meget let kunde komme
ind i Forhold, som kunde paabyrde den et
vist særegent Ansvar, saa vil jeg tilstaa, at
dette Ansvar kan jeg ikke finde. Det er jo
flet ikke Andet, end hvad Staten gjør i mange
andre Forhold, og det er Noget, der forekom-
mer mig paa det Allernøieste at hænge sam-
men med, at Staten ved at tilstaa de fore-
slaaede Begunstigelser ganske vist giver Insti-
tutet et vist Stempel, nemlig det Stempel, at
det tjener et Formaal, som man anser for at
være almennyttigt; men dette Formaal kan det
jo ikke tjene, medmindre Staten til enhver gi-
ven Tid og gennem de Foranstaltninger, som
en Gang ere ansete for fyldestgjørende, kan
overbevise sig om, at der virkelig er de Sik-
kringsmidler tilstede, som maa være tilstede i
Banken, for at Formaalet overhovedet kan
naas. Jeg tror derfor, at disse Bestemmelser
ere fuldstændig i deres Orden; men paa den
anden Side — det vil jeg oprigtig sige —
kan Banken jo meget vel undvære dem; de
Herrer ville ikke kunne være i Tvivl om, at
det ikke er for at begunstige Banken, at de
kræves. Noget Andet er, at det neppe kan
være forsvarligt fra Statens Side at give de
i Loven indeholdte virkelige Begunstigelser,
medmindre den tillige sikrer sig paa samme
Maade som hidtil ved tilsvarende Institutioner,
at de Forhold, der begrunde Lovgivningsmag-
tens Indrømmelser, ikke muligen fuldstændig
forandres. Af alle de Spørgsmaal, der her